

Aquila, qua supervolabat, demisit se super Ego- nis ades. Ita Rex designatus Egon fuit.

19 Inter Gothos Scandaviae Martem in panno rubro adorarunt: alias cum gladio & galea adinstar Romanorum. Roman, in cor. republic. cap. 2. Velum rubrum pro Martis sanguinolentia, Bellonà curus Martis aurigà, in conflictu proximo, ferro & igne, à pluribus nationibus assumptum: quapropter non tam Mars panno croceo signabatur, quàm effectus Martis in pugna. Jungebatur etiam cum imagine Martis, Veneris simulacrum, sed cunctis armis ornatum, per quod ex bello signabatur pax. Ibid. & Natal. Comes, quò dudum. Hieroglyphicum profectò ingeniolium, tum quia pax debet esse belli propositum; tum politicè, quoniam fit commodius ac utilius pacis foedus, Venere cataphractà, dum arma habentur in manibus. Sine Marte nihil auspiciatum arbitrabantur Gothi, illumque implorabant, ut in conflictu juvaret, & Martem juvabant, ubi suspicabantur illum periclitari in conflictu; quod fiebat, dum tonitrua mugiebant. Adinstar Thracum, de quibus Herodotus, 4. num. 26. dum tonat aut fulgurat; in coelum sagittas excutiunt. Cogitabant Martem super cum gigantibus congregari, & sagittis auxiliabantur, ut victor prostratis hostibus è certamine exiret. Ibid. sed nihil horum inveni in Joann. & Olao Magn. qui exactè egerunt de Gentib. Septentrionalibus. Quid quòd à cultoribus juvaretur, quum saepe è pugna vulneratus exibat: Homer. Iliad. 5. v. 862.

Imago Martis.

Quare cum Venere?

Quomodo in pugna juvabatur.

DIES XIV. MARTIJ.

Prid. Id.

1 Grad. 24. Piscium, in quo navis Argo oritur. Columell. Nepa occidere incipit. Idem. De Nepa latè Isagog. Octobr. à n. 1. Aquilo per totum stat diem. Ptolom. Vir & Femina sedentes in throno: Sphaer. Arabic. Gradus praesentis diei putealis judicatur à Darioto. Mors Adami signatur hodie ab Eutychio, in Annal. Alexandr. ubi refert, Protoparentem praecipisse filio Seth, corpus suum sepelire cum auro, incenso & myrrha in spelunca Alcamuz (quae post, Duplex, vel Hebron) & caput in medio terrae; ubi operanda generis humani salus. Vide diem 25. num. 2. Ejus testamentum, scriptum à septuaginta millibus Angelorum, notario Gabriele Archangelo, in papyro alba, & calamis Paradisi; videtur apud Sgambatium, lib. 1. Archiv. divin. ti-

Mors Adami.

tul. 6. Libros plures scripsisse; diceimus ex Arabibus, 6. Maij, num. 4. & ex Rabbis actum, 26. Februar. n. 2. Juxta Ricciolum in Almagest. hac in die ante Christ. ann. 190. Luna eclipsis. Lucida Corona oritur vesperè. Alsted. Uran.

2 Anno 2114. inchoante, cum Thare patrem sepeisset, Deus filio Abrahamo promittit terram Chanaan; ad quam extemplo ex Haran venit, secum deducens Lot, & cunctos quos cum Sarai uxore sua ad cultum Dei veri, claris miraculis fidelis reduxerat. Briet. Serar. Salian. Turfell. & Tornieil. Ann. cit. Eodem die ann. seq. reversum fuisse de Aegypto in terram Chanaan; astruunt Rabb. Abrah. & Salom. Haud facile conciliari quit hujusmodi cogitatio, cum alia similiter ludicra ejusdem furfuris Magistrorum, asserentium in Tradition. in Genes. cap. 12. Juxta librum Esther, quacumque mulierum placuisset Regi, sex mensibus ungebatur oleo myrrhino, & sex mensibus pigmentis varijs, & curationibus femininarum: ita potest fieri, ut Sarai, postquam placuerat Regi, dum per annum ejus ad Regem preparatur introitus, & Abrahà Pharaò multa donaverit, & Pharaò posseà sit percussus à Domino, illà adhuc intactà permanente. Modò hoc cene verum, quòd sanè creperum, haud anno sequenti ab adventu in Chanaan, detentus qui per annum cum uxore in Aegyptum, reverti quibat. Somnium planè recitatorum. Unusquisque in viam suam declinavit.

Abram pergit in Chanaan.

Ex Aegypto revertitur.

3 Haud secus quòd Joseph. lib. 1. Antiquit. cap. 8. refert ex Nicolao Damasceno: nempè, quòd Abrahamus regnavit Damasci, in cluyus regno factus in Syria tota. Justin. lib. 36. sententiam sequitur: Post Damascum (infit) Abraham & Israhel Reges fuerunt; sed Israelem felix decem filiorum proventus Majoribus suis clarior fecit. Qua veritate refert; ibid. exprimitur, subdens: Moysen fuisse filium Joseph. Ethnici plerumque Scripturam corumpunt. De hujusmodi Abrahà regno (ait Bolduc de Ecclesia ante legem, lib. 3. cap. 1.) allusivè sumendam historiam. Quid (subdit) si Damascus ille fundator, aut Rex Urbis Damasci, cum in sua urbe pia Abrahà vidisset exercitia, illius exemplo relicta cognatione sua, sequi eum voluerit, secumque manere in terra Chanaan; quem pro suis morum gravitate, & rerum experientia, Abraham, dum in Aegyptum & alibi peregrinaretur, procuratorem domus suae constituerit, suas vices gerentem in omnibus tabernaculis: quem quidem bonorum suorum reliquisset successorem

Non fuit Rex Damasci.

rem & heredem, si sine liberis mortuus fuisset. Papae!

4 Anno 213. à reditu Abrahami ex Aegypto, pronepotes ejus filij Jacob, lati exierunt è Memphi (hospites per dies aliquot facti fratris Proregis, incogniti Joseph, ab illis jam cogniti) in terram Chanaan, & exultantes nuncio felici, sed in sperato pro tunc à Patre Jacob, vitæ & prosperæ cum summa dignitate Josephi, quem pridem venderant, & pater deplorabat. Verum cum Josephi mandatis in Jacobi solamen, Pharaò cum muneribus regijs misit currus, & necessaria ipsi & cunctæ familiæ ad iter agendum: ex Genes. 45. à 13. Adi 29. Februar. n. 4.

Cognito Joseph, fratres revertuntur ad patrem.

Viso Rubi.

5 Inter Hebraeos etiam hac die celebratur visio Rubi sine læsione ardentis, quæ visio duravit (juxta Rabbinos in Seder-Olam, cap. 5.) ipsi Moyli per octo dies, incipientes à die octavo Nisan, & per septem cum illo locutus est Dominus, usque in horam preparationis agni Paschalis futuri ad diem 15. quo die anno sequenti egressi sunt filij Israël de Aegypto: De articulo visionis Rubi, diximus, 2. Februar. n. 1. Loco cit. simul ab illis signatur pervigilium Paschæ, exterminatio fermenti, sacrificium agni preparati cum hæcodo die decimà, & immolatio ejus diei 14. Lunà extremà, cum ritu præfixo, 12.

Plaga decima Aegypti.

Exod. Dies fuit Jovis juxta Tornieil. & Leonard. Mar. in Kal. Jud. & hac ipsa nocte percussus sunt ab Angelo in Aegypto omnes primogeniti. Hæc ultima & decima plaga in noctis medio, simulque idola cuncta cum delubris terræmotu & fulminibus redacta in pulverem. Numer. 33. 4. Isai. 19. 1. Hieronymi. Epist. 127. Mansion. 1. Euseb. de Preparat. Evang. lib. 9. cap. ult. Alapid. in Exod. 12. 12. Cajetan. & Rabbinii commentii sunt, templa lapsa sed redacta in pulverem lapidea idola, putrefacta lignea, & resoluta metallica. Cuncta sanè corruerunt, excepto Simulacro Beelsethon, de quo die 20. à n. 3. Additur in Thargum Babylónico, & in Pauth: Hebraeor. cap. 7. à Kircher. Idola certà divinandi arte, & Astrologica scientià constructa, facta fuisse in similitudinem jumentorum. Arbitror, tacuisse nec posse loqui jumentorum adinstar. Desipit Justin. quòd supra, dicens de Moysè: Dux igitur exulum factus, sacra Aegyptiorum furto abstulit.

Idola contrita & templa.

6 Sacra quæ secum tulit, fuerunt ossa Joseph. Exod. 13. 19. Mira fingunt in hujusmodi articulo Hebraei. Factum est (inquunt Ralsis & Jonathas, refertque Petr. Comest. in Exod. cap. 27. Pereriusque in Genes. 50. v. 23.) ut Nilus præter solitum

inundaret terram, in qua erat sepulchrum Joseph. Tenebantur Israelita juramento; asportare ossa ejus; sed nequibant tollere. Tulit Moyses, scriptum in lamina aurea nomen Domini Tetragrammaton; quæ superposita aqua, supernavit, usque dum veniens staret supra ubi erat sepulchrum; & effodientes sustulerunt ossa, quæ sublata leguntur, eis prophetasse, forè difficultate itineris. Tamen Hebraei tradunt, quòd ovis ex improvise astitit juxta eos; quæ locuta est. Ob quam rem duxerunt eam secum multo tempore per desertum; & dixerunt eam Ovem Joseph; de qua Psalm. 79. Qui ducis velut ovem Joseph. Insigne prorsus delirium! Perer. d. n. 54. & Kircher, quò dudum, cap. 10. Quasi nulla tunc à Numine facta miracula, Rabbinii nugis & nugis gloriantur cogitantes deridicula.

Ossa Joseph transportata.

Quenam ovis fuisse?

Prima dies Azymorum, & Phasæ.

Et Cæna pura.

Portentum dum omni masculinum concurrebat Jerusalem ad Phasæ.

7 Hæc prima dies Azymorum inter Hebraeos ad solemnitatem Phasæ, per hebdomadam, etiam tunc per triginta dies comediissent, quousque datum Manna; ut notat Joseph. 2. Antiquit. cap. 5. In memoriam insipidi hujus panis (austeritatis servitutis Aegyptiacæ symboli) posterioribus sæculis instituta est hac in die Cæna pura dicta: hoc est, austera. Apud Profanos diversimode cæna pura accipitur: quæ de causa ex Fest. Pompejo, lib. 3. à Maluend. 9. de Anti-Christi. cap. 32. dicitur: Ab antiquitate etiam nunc ossa porcina cum cauda suis, in cænis puris, ossa penita vocatur. Longè hujusmodi acceptio inter Hebraeos, quibus prohibita hujusmodi dapes. Dixi quid inter hos cæna pura, Tom. 3. T. 8. à n. 23. Vide Baron. Ann. Christi. 34. n. 154. Suar. in 3. p. D. Thom. quæst. 50. Disput. 40. sect. 4. & sententiam Chrysostomi hic die 25. num. 11. Post templum extractum (nonnulli arbitrantur; & post ingressum in terram promissionis, ubi Tabernaculum cum Arca foederis) hac in die lege latà, omne masculinum apparere debebat coram Domino. Exod. 23. 17. & Deuteron. 16. 16. Tunc apparebat Dei specialis populum erga protectio, & continuo miraculo: etenim hostibus Israël nunquam venit tunc in mentem expugnare illorum civitates, civibus ac bellicatoribus vacuas, sicut pueris ac sequiore sexu plenas. Hoccine portentum observarunt Rabbinii cum Petr. Cunæo, lib. 1. de Republ. Hebraeor. cap. 7.

8 Diluculo ad diem sequentem, egressi Duce Moysè Israelitæ de Aegypto; quin inter illos ullus esset infirmus (Psalm. 104. 37.) sexcenta ferè millia peditum, & vulgus promissum innumerabile. Exod. 12. 37. Joseph. d. & Adrichom. in Chronie. ex Genebrard.

Egressio Israelitarum ex Aegypto.